

LBRIS

We know
books

SERGIU SOMEȘAN

*Aventurile
unei fetițe cuariniți*

EDITURA

CREATOR

BRAȘOV, 2022

CUPRINS

1. O LUME SFĂRĂMATĂ.....	5
2. AȘA S-A CĂLIT OȚELUL.....	15
3. CEI TREI DRAGONI.....	23
4. PE STRADA LULELEI.....	38
5. ANTRENAMENTE NINJA.....	44
6. ÎN SFÂRȘIT, O PETRECERE ADEVĂRATĂ.....	57
7. UN SCÂNCET ÎN TUFIȘ.....	72
8. CUM AM AJUNS APROAPE PENALĂ.....	80
9. NEPOATA UNEI VRĂJITOARE.....	88
10. O PERCHEZIȚIE CA LA CARTE.....	97
11. DE CE NU ESTE BINE SĂ AI VECEU ÎN CURTE...106	
12. O MISIUNE PRO BONO.....	111
13. NICIO CLIPĂ DE PLECTISEALĂ.....	122
14. DIN NOU PE STRADA LULELEI.....	131
15. O CRIMĂ APROAPE LEGALĂ.....	140

CAPITOLUL I

O LUME SFĂRÂMATĂ

Din ziua în care sicriul sigilat cu trupul tatălui meu a ajuns acasă, viața mea s-a sfărâmat. Ca și cum un bibelou prețios a căzut pe podea și s-a spart în mii de bucăți pe care niciun super clei miraculos nu le mai putea lipi la un loc. Și nu doar viața mea s-a dus naibii, ci totul în jurul meu. Nimic nu mai era ca înainte. Tocmai îmi făcusem buletinul și speram ca el să revină cât de curând din misiune, ca să putem să ne distrăm, cum o făceam și altădată, de poza mea nereușită din buletin. Nu-mi plăcea deloc cum am ieșit, dar în mod sigur amândoi am fi găsit suficiente motive de distracție. El găsea motive de râs din aproape orice și, în cele din urmă, mă făcea și pe mine să râd, indiferent cât eram de supărată.

Mama era mai posacă de felul ei și abia mai târziu mi-am dat seama că proverbul care spune

„contrariile se atrag” își găsea în relația lor, poate cel mai bine, exemplificarea. Despre înmormântare nu-mi aduc aminte mare lucru, decât că toată lumea mă întreba „dar tu de ce nu plângi?”.

„De proaste ce sunteți!” aș fi vrut eu să răspund, dar pentru că îmi dădeam seama că alt răspuns se așteaptă de la mine, zâmbeam trist și mă îndepărtam de toți, fără să spun nimic.

După ce garda de onoare a tras focurile de armă convenite, drapelul a fost așezat pe sicriu și sicriul coborât în groapă, am aruncat primul bulgăre de pământ peste el și m-am pierdut printre celelalte morminte. Nu mai aveam chef de nimic, ci doar să mă plimb printre mormintele invadate de verdeață. Undeva, la marginea cimitirului, am găsit un câine slab ca o stafie, prăbușit peste un mormânt proaspăt. Încercase să sape și să ajungă acolo unde știa că fusese îngropat stăpânul lui. Oare așa aveam să ajung și eu? Să sap la mormântul tatălui meu cu speranța că îmi voi recăpăta viața dinainte?

Deși mama mereu îmi spunea „nu atinge câinii străini, fiindcă te pot mușca!”, nu mi-a păsat de sfatul ei; m-am apropiat de bietul câine și l-am mângâiat pe cap. A întors spre mine niște ochi plini de lacrimi, care aproape nu mă vedeau, dar în care mai era o urmă de speranță. Poate eram, totuși, un înger care avea puterea să-i aducă stăpânul înapoi. Nu, nu eram un înger, eram doar o biată fetiță

de paisprezece ani care tocmai își pierduse tatăl, singurul om care conta în viața ei. Mi-am îngropat fața în blana murdară a câinelui și am început să plâng alături de el.

S-a făcut seară când m-am dezmeticit în cele din urmă și am văzut că toată lumea de la mormântul tatălui meu plecase. În timp ce plângeam, mi s-a părut că am auzit de câteva ori că am fost strigată, dar mi se părea mai sinceră durerea câinelui cu care eram decât toate formalitățile de la înmormântare, așa că nu m-am sinchisit și am rămas mai departe cu câinele.

Am ieșit din cimitir și am căutat o cutie de conservă, am spălat-o și am cumpărat de la un chioșc câteva felii de salam.

Când m-am întors, m-am întâlnit cu paznicul de la cimitir, care mi-a spus:

— Îi duci de mâncare la câinele ăla de la mormântul din capătul cimitirului?

Am dat numai din cap și el mi-a răspuns:

— Îi duci degeaba, că i-am dat și eu, dar nu vrea să mănânce. De câteva zile, nu vrea să mănânce nimic.

Am oftat și am răspuns:

— Am să încerc, totuși, să-i dau măcar niște apă.

— Bine, dar nu uita că la nouă se închide cimitirul.

Am ajuns lângă câine și el plângea în continuare, fără să vadă pe nimeni în jur.

Am scos o felie de salam și i-am trecut-o pe la nas, dar nu părea să fie conștient de existența ei. L-am stropit cu puțină apă pe la bot și a părut să își revină puțin, așa că a lipăit puțină apă, apoi a început iar să plângă cu niște hohote aproape umane.

M-am despărțit în cele din urmă, cu milă și cu părere de rău, de el și, când am ajuns acasă, ultimele rude tocmai plecau. Cred că nici nu mi-au observat lipsa și mama abia după ce au plecat toate m-a chemat lângă ea și m-a întrebat:

— Ce-o să ne facem, Iustina, mami?

Am dat din umeri cu gândul la câine și am răspuns poate mai rece decât ar fi vrut:

— Ce am făcut și până acum, mamă! O să trăim! Tu te duci la serviciu, eu, la școală și o să mă înscriu la cursuri de karate!

Asta a făcut-o să tresară, fiindcă nu vorbisem niciodată cu ea despre așa ceva.

— La cursuri de karate? Dar ce îți veni așa, dintr-odată?

Am ridicat iar din umeri și am răspuns sec:

— Așa mi-a zis tata anul trecut: „Fată dragă, dacă cumva mor în misiune, să te înscrii la karate, fiindcă eu nu o să te mai pot apăra”. Bani avem pentru cursuri? am întrebat la finalul discuției.

— Avem, a răspuns mama, tot șocată. O să ai o pensie de urmaș destul de mare după tatăl tău.

— Noapte bună atunci, i-am spus și am urcat în camera mea. Să nu mă trezești dimineață, fiindcă vreau să dorm mai mult...

După ce am rămas singură în cameră, mi-am îngropat capul în pernă și am început să plâng. După tatăl meu mort pe meleaguri străine, după lumea mea pierdută, fiindcă chiar dacă fusese acolo, departe, în Afganistan, știam că e în viață și că mă pot bizui pe el pentru un sfat și pentru tot ce mai aveam nevoie.

A doua zi, m-am trezit cu ochii umflați, așa că m-am spălat îndelung pe ei, ca să-și revină la normal cât de cât.

Mama era plecată deja la serviciu, așa că am căutat în sertarul în care știam că ține banii, mi-am umplut buzunarul și am plecat spre cimitir. Pe drum, am cumpărat iar câteva bucațele de salam și am luat un bol adevărat și o sticlă de apă plată pentru câine. De la o florărie am cumpărat un buchețel de albăstrele, fiindcă știam că erau florile preferate ale tatălui meu.

Am ajuns pe la prânz și, după ce am așezat albăstrelele pe mormântul tatei, m-am îndreptat spre mormântul din spatele cimitirului. Mi s-a părut ciudat să văd că animalul nu mai mișcă și abia când m-am apropiat de el mi-am dat seama

de ce. Era mort. Bucățelele de salam de ieri erau tot lângă el, dar în cutia de conservă apa nu mai era. Poate că a băut-o, sau poate s-a evaporat. L-am mângâiat îndelung, ca și cum aș fi putut să schimb ceva. Mi-am reproșat că nu am încercat să îl iau cu mine acasă, dar am simțit că poate asta era ce îmi dorea cel mai mult, să rămână lângă rămășițele stăpânului lui, așa că nu aș fi făcut bine dacă aș fi intervenit. Din fotografia de pe cruce mă privea un om blând și mi-am dat seama că tot ce puteam face era să fac în așa fel încât să rămână pe vecie împreună.

M-am dus la paznicul cimitirului și l-am rugat să îmi împrumute o lopată.

M-a întrebat ce vreau să fac cu ea și când i-am spus că vreau să îngrop câinele lângă stăpânul lui, mi-a zis că așa ceva nu este voie. Dacă ar fi fost după el, m-ar fi lăsat să fac așa ceva, că i-a fost și lui milă de câine, dar are și el controale și, dacă îl prind că a îngropat un animal în cimitir, îl pot da afară.

O sută de lei l-a făcut să îmi schimbe părerea, ba chiar m-a ajutat să sap o groapă mică alături. Am mângâiat pentru ultima dată câinele și l-am rugat pe paznic să mă lase să îl acopăr eu cu țărână. Am nivelat cu grijă micul mormânt și i-am spus paznicului care aștepta să îmi recupereze lopata:

— În două-trei luni va crește și aici iarba și nici nu o să se mai cunoască locul.

— Așa este, a confirmat el, iar eu am plecat fără să mai privesc în urmă.

Chiar dacă m-a impresionat moartea câinelui, eu nu aveam de gând să plâng prea mult la mormântul tatălui meu. Aveam de gând să-mi continui viața, așa cum ar fi dorit el.

De la cimitir am plecat direct la școala de karate. Sala unde am intrat părea pustie și abia după ce am vorbit cu instructorul, Koda Suichi, după cum s-a recomandat, mi-am dat seama și de ce. Era un om destul de în vârstă și mi-a explicat că, de obicei, cursurile, atât cele de karate, cât și cele de gimnastică de întreținere, se făceau în funcție de anul școlar, pentru că peste vară cei mai mulți copii erau plecați în vacanță și nu avea cu cine să țină cursurile.

— Ai paisprezece ani? m-a întrebat el după ce mi-a explicat despre ce este vorba și m-a privit cu îndoială, pentru că, așa cum am mai spus, eram destul de scundă.

În loc de orice răspuns, am scos buletinul și i l-am arătat.

— Ești fata căpitanului Zamfirescu?! m-a întrebat el, dar fraza nu părea a fi o întrebare, ci mai mult o afirmație.

După ce am confirmat, m-a întrebat.

— Și de ce vrei să faci cursuri de karate? m-a întrebat el și m-a privit în ochi. De data asta, era o

întrebare adevărată, așa că i-am răspuns și eu cât se poate de serios:

— Pentru că tatăl meu mi-a zis că dacă cumva i se întâmplă ceva, eu să mă înscriu la karate, ca să mă pot apăra. Fiindcă viața devine tot mai... grea.

— Mai grea și mai rea, a confirmat bărbatul și mi-a făcut semn să mă întorc cu spatele.

M-am conformat și am simțit cum două mâini, ca două gheare de oțel, îmi cuprind umerii de parcă ar fi căutat ceva anume. Părea că nu lasă niciun os și niciun ligament necercetat.

A insistat să-i spun de acum încolo Sensei Kumo și mi-a explicat:

— Sensei înseamnă maestru și se aplică la mai multe discipline, nu numai la artele marțiale. Iar Kumo înseamnă în japoneză nor și am să îți explic mai târziu de ce. Asta, după ce o să-ți găsim și ție un nume.

Când m-a întors cu fața spre el, am văzut că părea mulțumit:

— Pari din fier făcută! Când o să termini cursurile, o să fii ca și cum ai fi făcută din oțel.

Ceva din vocea lui m-a făcut să devin bănuitoare, așa că am întreat:

— Și asta e de bine?

A ezitat înainte de a-mi răspunde:

— Depinde ce fel de oțel o să ajungi. Fiindcă fierul, chiar dacă este mai moale decât oțelul, este

cât de cât maleabil și, după ce presiunea exercitată asupra lui dispare, își revine ca și cum nu ar avea nimic.

A mai făcut o pauză, apoi a spus:

— În schimb, oțelul, cu cât este mai tare, cu atât este mai casant. Rezistă mult mai bine decât fierul, dar la o presiune prea mare... se rupe. Va trebui să fac din tine un oțel extrem de flexibil.

Am oftat și am presimțit că vor urma zile grele pentru mine, dar am întrebat:

— Ok, așa să fie. Când să vin, atunci, la cursuri?

— Dacă poți, chiar de mâine.

Am făcut ochii mari:

— Păi, ați spus că numai după ce începe școala puteți programa cursurile.

— Iustina dragă, când eram copil, am citit o carte sovietică, că în Tokyo am locuit chiar lângă ambasada sovietică și aruncau o mulțime de cărți într-un container. Una din ele se numea „Așa s-a călit oțelul”. Nu mai țin minte autorul, nu mai țin minte acțiunea, dar mi-a plăcut titlul și de asta l-am ținut minte.

A clătinat din cap de parcă nici el nu ar fi crezut ceea ce urma să spună:

— Am simțit în tine ceva deosebit, așa că, dacă poți, vino chiar de mâine la cursuri. La ora 15.00 să fii aici. Am de gând să fac din tine o sabie din oțel de Toledo!

Am plecat de la sală și aproape că nu mi-am dat seama cum am ajuns acasă. M-am repezit la calculator și am căutat să aflu tot ce se putea despre săbiile de Toledo. Am citit înfrigurată aproape o oră, dar cel mai mult m-a impresionat asta: „Cu ajutorul unui oțel special, aici erau create săbiile care au fost considerate cele mai teribile arme din lume. Cu o rezistență extraordinară, fiecare dintre aceste săbii devenea o armă letală, indestructibilă în mâna unui expert”.

Așa mi-am găsit visul și așa aveam să uit de durerea pierderii tatălui meu: aveam să devin o armă indestructibilă!